

4. Luku Nina poistui asemalta menen läheiseen kahvilaan, joka sijaitsi varsin viihtyisällä paikalla. Hän valitsi tietoisesti syrjäisimmän nurkkauksen, käyden läpi Johannes Juntin taustatietoja. Johannes Juntti oli viidenkymmenenkolmen ikäinen, ammatiltaan yleinen syyttäjä. Perheeseen kuului vaimo Marketta sekä kolme lasta, kaksi tyttöä ja yksi poika. Vanhin tytöistä oli kahdenkymmenen ikäinen. Johannes Juntti oli harrastanut liikuntaa säännöllisesti sekä toiminut järjestöihmisenä eri yhteyksissä. Johannes Juntti, samoin kuin koko tämän perhe, oli pienen paikkakunnan ehdotonta kermää. Jonka perhe-elämä oli kaikkien tiedossa. Nina ryysti välillä kahvia, kaivaen samalla savukkeen askistaan. "Kumma juttu heti tekee mieli tupakkia, kun joutuu miettimään enemmän", ajatteli Nina. Juntin vaimo Marketta Juntti oli puolestaan viidenkymmenen viiden. Joka on psykiatri ja jolla oli omavastaanotto sekä samoin kuin miehensä Johannes, oli hänkin järjestöaktivisti. Koulutukseltaan Marketta oli sairaanhoitaja. Perheen kaksi nuorinta lasta puolestaan harrasti eri urheilulajeja. kun taas vanhin lapsista, oli hieman hakoteillä elämässään. Ninan lukiessa pöytäkirjaa Johannes Juntista ja tämän perheestä, hänelle tuli tunne tyypillisestä keskiluokkaisesta perheestä jossa puitteet oli kunnossa. Ainakin ulkoisesti. Nina mietti tilannetta. Pöytäkirjoista ei herunut enempää tietoa kuin se mitä hän oli lukenut. "Ei auta muu kuin jututtaa uhrin vaimoa." Nina keräsi tavaransa pöydältä menen sitten autolleen. Kahvilan pihassa muutama mopopoika pärisytti mopojaan, nostaen eturengasta ilmaan, isotellakseen sivummalla oleville tytöille temppujaan. Nina katsoi hetken nuorten touhuja, vieden tavarat autoonsa. Palaten sitten nuorten luo, jotka katsoivat hetken tulijaa, silmäillen samalla toisiaan. —Sammuttakaapa moponne. Nina sanoi. —Kuka helvetin ämmä sinä luulet olevasi, eräs nuorista uhitteli. —Ämmä joka pystyy antamaan sakon ja maininnan rekisteriin, niin että ajokortti siirtyy saman tien, sanoi Nina ja näytti virkakorttinsa. Nuorten leuka loksautti auki kuin jokoavain ja nämä yritti änkyttää jotain. —Tyttöillekö te näytitte temppuja? —Tuota joo. Änkyttivät pojat vaikeana. —Arvasinhan minä. Se on kuulkaas pojat sillä lailla, että te lykkäätte nyt mopot kotiinne tai ainakin minun näkymättömiin ja ette ajele pariin päivään, onko selvä? —No niin lähtekääs menemään nyt, minä katson teidän peräänne, ettette huijaa minua. Pojan klopit tarttuivat mopojaan sarvista kiinni ja lähtivät lykkäämään mopojaan, kiroten samalla äänekkäästi. "Pojat on poikia", ajatteli Nina käynnistäessään autonsa, ajaen sitten poikien ohi. Nina oli soittanut Marketta Juntin puhelimeen, saamatta kuitenkaan yhteyttä tähän, joten hän jätti soittopyynnön tämän vastaajaan. Ninan ei auttanut muu kuin palata takaisin asemalle. Päästyään asemalle, Visa oli tullut käytävässä häntä vastaan. —Toimistooni. Visa sanoi vakavana. Nina seurasi Visaa tämän toimistoon. —Jospa neiti etsivä voisi valottaa, esimiestään missä oikein mennään? Visa sanoi. —Ai mitenkä niin? kysyi Nina. —Sinua ei ole näkynyt koko päivänä, eli mistä on oikein kyse? —Tutkinnasta, sitä paitsi en ole sinulle tilivelvollinen, jos sinua kiinnostaa, niin olin tekemässä tutkimusta. —Eli mitä? kysyi Visa, naputtaen sormiaan pöytään. —Kävin jututtamassa Veijo Repoa ja sen jälkeen meinasin käydä jututtamassa uhrin leskeä. —Nyt poistuisin jatkamaan töitani, ellei ole muuta. Nina totesi, poistuen Visan huoneesta. Visa Koivu mietti tilannetta hetken, kutsuen kanslistin paikalle. —Käy hakemassa arkistosta Paavo Mäkipään kansio. Kanslisti kääntyi ympäri ja poistui paikalta. Visa puolestaan kävi hakemassa kupin kahvia. Hetken kuluttua Visan edessä oli pöytäkirja kansio jonka päällä luki Paavo Mäkipää. Visa aukaisi kansion, aineistoa ei juuri paljoa ollut. Koivu vilkaisi nopeasti paperit läpi. Paavo Mäkipää. S. 1954 Hämeenlinnassa. Valmistui poliisiksi V. 1974 Menehtyi virkatehtävissä. Vuonna 1988, Perhe: Vaimo Maija Mäkipää s.1958 Lahdessa. Tyttö Nina Mäkipää S. 1974 Hämeenlinnassa. Työskenteli rikospoliisi yksikössä, sekä erikoisoperaatioissa. Kuolinsyy: Rintaan osunut ysimillisenluoti, joka oli surmannut heti. Operaation päällikkö: Klaus Koivu "Ei! tämä ei voi olla totta" Mietti Visa Koivu

hermostuksissaan. ”Tämä kansio ei saa joutua vääriin käsiin” ajatteli Visa. Visaa heikotti ja tämän otsalle kihosi hiki, hänen isänsä oli operatiivisena johtajana tapauksessa, missä Ninan isä oli saanut surmansa. Visa kirosi tilannetta. Visa lopetti työnsä siltä päivältä siihen. Marssiessaan ulos asemalta Liisa Laine tuli tätä vastaan. —Oletko kunnossa, kun naamasi on noin kalpea? kysyi Liisa. —En voi oikein hyvin, en tiedä onko flunssa iskemässä päälle. Visa selitti hätäisesti, kiirehtien sitten ulos. 5. Luku Keijo Korkki ja Anna Huikka istuivat laitakaupungin kuppilassa, jossa pyöri jos jonkin sortin hiipparia. Paikan kunniaksi oli sanottava, ettei siellä turhaan kyselty kuka olet ja mistä tulet. Paikkaa pyöritti Äsläm Ähläm tuuheaviiksinen Turkkilainen. Keijo Korkki oli neljänkymmenen kahden ja Anna Huikka puolestaan tätä pari vuotta vanhempi. Pari oli mennyt yhteen kolme vuotta aiemmin, poikkeuksellisissa olosuhteissa, nimittäin vankilassa. Jossa nämä olivat lusioneet tuomioitaan. Kummallakin oli neljän vuoden tuomio niskassa, eri rikoksista yhdistettynä. Synti listat kummallakin oli varsin merkittävät, Mm: väkivalta rikoksia, huumeidenkäyttö ja levitys, sekä muuta pienempää ja isompaa rikkomusta. —Miksi meidän piti tulla tänne? Keijo kysyi. —Siksi, että toimeksiantaja tahtoi niin. Sanoi Anna. —Sanoiko hän asiaansa? —Ei, ilmeisesti tulee suorittamaan loppuosan toimeksiannosta. Anna totesi. —Oliko meidän pakko olla mukana siinä toimeksiannossa? —Tiedät sen kyllä itsekkin, sitä paitsi me tarvitsemme ainetta ja kapitaalia. —Siitä huolimatta, en pidä tästä yhtään. —Milloin sinusta moralisti on tullut? luuletko minun pitävän. vastasi Huikka, ottaen samalla huikan lasistaan. Samalla kun pari keskusteli keskenään. heidän pöytänsä lähestyi reilu viisikymppinen nainen, joka oli pukeutunut tyylikkäästi nahkaisiin housuihin sekä korkeavartisiin reisisaappaisiin. Ulkopuolisin silmin näytti sille, että nainen olisi maksullinen, tarkoituksenaan tienata muutama euro itselleen. —Olenko myöhässä? nainen kysyi. —Et suinkaan. Vastasi Anna. —Sopiiko, että menen suoraan asiaan? —Käy meille. Nainen otti käsilaukkunsa ja kaivoi sieltä ruskean kirjekuoren, jonka antoi Keijo Korkille. Tämä vilkaisi kuoreen ja sitten naista. —Voit laskea, jos et luota minuun. Mies sulki kuoren ja antoi sitten kuoren vaimolleen Annalle. Nainen katseli hetken pariskuntaa. —Asia lienee kunnossa, vai kuinka? nainen kysyi. —Meidän puolestamme, Anna sanoi. Pariskunta teki lähtöä, kun nainen keskeytti heidän aikeensa. —Ennen kuin poistutte, niin tahdon allekirjoituksenne tähän paperiin. —Mikä se on? Anna kysyi. —Tunnustus. Nainen vastasi. Pariskunta katsoi hetken toisiaan ja sitten naista. —Siis mikä? —Kuulitte kyllä, tahdon allekirjoituksenne, jolla tunnustatte osallisuutenne Johanneksen poismenoon, tämä siksi ettei päähänne tulisi mitään typerää ideoita. Nainen sanoi vakavissaan. —Siis hetkinen, tällaisesta ei ollut puhetta. Keijo totesi. —Nytpä on, tietenkin voitte olla kirjoittamatta, mutta te ette pääse viittäkymmentä metriä kauemmaksi ulko-ovesta. Siitä pitää apulaiseni huolen joka odottaa minua ulkopuolella, joten kehotan teitä allekirjoittamaan paperin. Totesi nainen tiukasti. —Entä jos allekirjoitamme, niin miten sitten jatko? Anna kysyi. —Silloin minä poistun ja te saatte jatkaa normaalia elämäännne, mitä se sitten onkaan. Kun minä olen lähtenyt, niin te odotatte kiltisti kymmenenminuuttia paikallanne. Muistutan apulaisesta joka on ulkopuolella. Pariskunta katsoi hetken toisiaan ja kuin yhteisestä sopimuksesta nämä nyökkäsivät myöntymisen merkiksi. —Mitä paperille tapahtuu? —Otan sen mukaani ja toimitan sen eteenpäin, kaiken varalta. —Mikä on meidän vakuutemme? Anna kysyi. —Sitä teidän olisi kannattanut miettiä ennen juttuun ryhtymistä, pienenä vinkkinä. —Teinä laittaisin tavarat kasaan ja vaihtaisin maisemaa. Sanoi nainen ojentaen paperin allekirjoitettavaksi. Pariskunta katsoi hetken paperia. —Mihin kohtaan laitan nimeni? —Tuohon noin. sanoi nainen osoittaen sitten paikkaa mihin nimi tulisi. Nainen tarkkaili kuinka Keijo Korkki ja Anna Huikka allekirjoittivat sopimuksen. Juuri kun nainen oli laittamassa paperia käsilaukkuunsa, niin mies sanoi että ei niin nopeasti. —Onnistuu tämä toisinpäinkin. Nainen oli ymmällään ja ennen kuin hän tajusi

mistä oli kyse, oli Anna ottanut kuvan kamerakännykällä sopimuksesta, sekä toisen kuvan naisesta joka istui vastapäätä jolla oli sopimuspaperi kädessään. —Siis mitä helvettiä tämä tarkoittaa!? nainen kivahti äänekkäästi. —En korottaisi ääntä, ellet tahdo ihmisten kiinnostuvan asiastamme, puolisoni tässä laittaa juuri otetut kuvat, tekstiviestinä eteenpäin eräälle meidän tutullemme. Keijo sanoi, vinkaten samalla tarjoilijan paikalle. Tarjoilijan tullessa paikalle Keijo kertoi hänelle asiansa. —Meillä on tässä iloinen jälleennäkeminen ja tahtoisimme sinun ottavan yhteiskuvan meistä, mikäli sopii? Anna antoi kännykän tarjoilijalle joka otti heistä kolmesta yhteiskuvan. —Kiitoksia paljon, tämä oli hyvin tärkeä meille, tuo kolme kossua myös. Sanoi Anna tarjoilijalle, naputtaen samalla uutta kuvaviestiä puhelimeensa, jonka hän lähetti eteenpäin. —Vai tällaista peliä sitä pelataan, hyvä on. —Nyt käsittääksemme olemme tasoissa, vai kuinka? Anna kysyi. Nainen kihisi kiukusta, kun tämä pisti paperin käsilaukkuunsa poistuen sitten paikalta. Pariskunta sen sijaan tilasi itselleen juomat. —Meinasi tulla kuumat oltavat, ihan meinasi kylmätä. Miten sinä tajusit sen kamerajutun? Keijo kysyi. —En minä sitä alkuun tajunnutkaan, kunnes ihan viime tipassa. Anna sanoi. —Hyvä niin, otetaan sille siis.